

AZ ISTEN SZERETETÉBEN VETETT HIT **A főparancsról nemcsak bér mátkozóknak**

„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” (MTörv 6,5. Mt 22,37)

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” (Lev 19,18. Mt 22,38)

Nincs három szeretet. Nincs egy külön emberi, felebaráti szeretet, ami a testvérünknek szól, egy Istennek szóló szeretet, és egy szeretet, ami önmagunkra irányul, önmagunknak szól. Tulajdonképpen egyetlen szeretet létezik. Az Isten szeretete.

Ő a szeretet és az ő szeretete ajándékozott meg minket szeretettel, azért, hogy a szívünkbe árasztotta szeretetének lelkét, a Szentlelkét. A Szentlélek ott van mind egyikünk szívében. A Szentlélek erejében szeretünk, fogadjuk el embertársainkat, bocsátunk meg, szolgálunk.

Egyetlen szeretet létezik, csak három vonatkozása van. Akármikor, akármire irányul, mindig az Isten szeretetéről van szó. Mert ha ez a szeretet önmagad felé irányul, akkor is az Istent szereted, mert Isten ajándéka vagy, ha nem is tudod ezt. Fontos felismerni, hogy Isten szeretetében meg kell tanulnod elfogadni és helyesen szeretni önmagad.

A hit adomány, Isten adománya, amit nekünk ajándékoz. Ha befogadtad, akkor élj vele!

Ezzel kezdődik minden. Tehát hogy a fő parancsot megtegyed (hogy helyesen szeresd önmagadat, szeresd felebarátodat, mint önmagadat, és szeresd Istent), megelőzi, hogy higgyél ebben a szeretetben.

Magunktól nem tudjuk megáldani magunkat természetfölötti kegyelmekkel. Mert a hit is ezek közé tartozik. Ez adomány. Isten odaadja, ha kéred. Nem kitermelni kell, kiizzadni, megfizetni, kiérdemelni, hanem befogadni hálás szívvel. Minden gyengeségünkkel, bűnünkkel, esetlegességünkkel azon kell fáradoznunk, hogy együttműködjünk az Istennel. Ez azt jelenti, hogy minden helyzetben ki kell tudnod mondani: „Istenem, hiszem, hogy itt és most szeretsz. Adj nekem bizalmat a te szeretetedben, mert most éppen nem merek bízni.”

Amikor bűnt követsz el, nem Isten hagyott el téged, hanem te vetted le a tekintetedet az Istenről. Ennyi történt. Ő nem tud elhagyni téged, de te le tudod venni a tekintetedet róla, és el tudsz fordulni tőle. Azt kérted, hogy „most te fordulj el, mert most én jövök, van egy ötletem”. És megcsináltad. Isten és te egy egészen mély

és személyes kapcsolatban éltek. Ezt Isten ajándékozta neked, ő hozta létre. Ez is a hit ajándéka. A keresztséged pillanatában ezt létbelileg, szentségileg megpecsételte. Összekötözte az életét az életeddel. Nem távozott el tőled soha, s nem is fog. Isten ajándékozta neked ezt a közös életet, a vele való közös életet, mert azt akarja, hogy higgy. Mi csak megnyithatjuk magunkat a hitnek és a szeretetnek. A hited nemcsak a te hited, hanem az egyház hite is. Senki sem hihet egyedül, senki sem élhet egyedül, senki sem szerethet egyedül. Mások hordoznak minket a hitben, és mi is hordozunk másokat a hitben. Isten azt akarja, hogy higgyünk az ő szeretetében.

(Varga László: *A főparancs* — részletek)

IMA BÉRMÁLÁSRA

Szentlélek Úristen, szeretet Istene,
Hét ajándékodat kérem Tőled esdve!
Értelemnek Lelke, adj világosságot,
Hogy jól megismerjem a Te tanításod.
Tudománynak Lelke, segíts mindazt tudnom,
Minek segítségével égbe lehet jutnom.
Bölcsességnek Lelke, segítsen kegyelmed
Bölcsen elrendezni földi életemet!
Tanácsnak szent Lelke, bármily bajba jussak,
Hogy mint cselekedjem helyesen, Te súgjad!
Lelkierő Lelke, bön elleni harcra
Kitartást és erőt, szent kegyelmed adja!
Jámberságnak Lelke, add, hogy buzgó legyek,
Szentségeket, imát, szentmisét szeressek.
Isten félelmének Lelke, add kegyelmedet,
Hogy az Urat félve, mindig csak jót tegyek!

FELNŐTT NAGYKORÚSÁG AZ EGYHÁZBAN

Neked mi jut eszedbe elsőként erről a mondatról: „Felnőtt nagykorúság az egyházban?” Nekem a szolgálat, az otthon, a biztonság és az építkezés. Építkezés, mert „MI VAGYUNK AZ EGYHÁZ!”. Mi mind közösen építjük az egyházat. És hogy miből gondolom ezt? Hát abból, hogy: „A nem hívó ember Bibliája a hívó ember”. Ahogy téged lát a külvilág, ahogy viselkedsz, beszélsz, cselekszel, öltözködsz és döntesz, úgy gondolkodnak a körülötted élők az egyházzal is! Ebben egészen biztos lehetsz!

Elgondolkodtál már valaha azon, hogy vajon hiteles képet tükrözöl-e Krisztus egyházáról? Erre nyugodtan mondhatod, hogy nem vagyok pap, sem apáca. Nem az én dolgom... Igen ám, csak hogy VELED találkoznak az osztálytársaid, a barátaid, a családtagjaid, a munkatársaid és a rokonaid a mindennapokban, nem pedig a fel esküdtött egyházi rendbeliekkel. Ha pedig attól félsz, hogy nem kapsz prédikáló tehetséget, akkor elárulok egy egyszerű receptet: „Élj úgy, hogy kérdezzenek!” Mit is jelent ez? Hitelességet! Életörömöt. A béke és a szeretet sugárzását. A vidámságot. A tenni akarást. A napról napra megújított elköteleződést a jó ügy mellett. Jó értelemben vett figyelemfelkeltést. Azt jelenti, hogy az emberek észreveszik rajtad, hogy valamiben másabb vagy hozzájuk képest.

Kedvesebb vagy, mint mások. Boldogabb vagy, mint a körülötted élők. Te másként oldod meg a problémákat. Nem átokként, hanem megoldandó feladatként tekintesz rá. Lehetőségeként. Küldetésként. Tanulási alkalomként. Másként közelítesz a dolgokhoz, mert van egy olyan sziklaszilárd alapod, amit senki sem vehet el tőled! Személyes kapcsolatban állsz a világgal. Megváltó Urával. Jézus megerősített

és felvértezett katonája vagy, a szeretet lovagja a világban. Éppen ott, ahol a legnagyobb szükség van rád! „Panaszkodás és kétségbeesés helyett inkább keresd meg azt, hogy miért éppen te lettél ahhoz a helyzethez küldve.” Ha pedig imáidban Istent is segítségül hívod, számíthatsz is rá!

Azt is jelenti, hogy igyekezz a föld sójává lenni, mert ha a só ízét vesztí, mivel ízesítsék meg? (Mt 5,13). Ha közömbös, életunt és mogorva vagy, hogyan akarod Krisztust képviselni a világban? Mert ezt jelenti a bérmálás szentsége! Felnőttté válok! Képviselem a hitemet! Felelősséget vállalok! Szolgálatot keresek! Szeretném megtalálni azt a feladatot az egyházban, amit én tudok a legjobban ellátni. Lehet ez ministrálás, zoltáreklés, felolvasás, programszervezés vagy lebonyolítás, fűnyírás, vagy egy olyan feladat, amit rajtam kívül még senki más nem ismert fel. Pl. az atya számítógépének a felturbóztatása... Bármi, amihez tehetséget és kedvet érzek.

Ha keresed az egyházközségben, a közösségekben, a templomban és a plébánián való aktív jelenlét és bekapcsolódás, vagyis a szolgálat lehetőségét, akkor elkerülsz az egyházból való „kibérmálkozás” buktatóját. Mert ez pont a nagykorúság ellentéte. Ez a kisgyermekkorba való visszalépés módja, ahol megkapom azt, amit akarok, aztán megyek tovább a magam feje után. Ezt egy felnőtt, valamire való ember nem követi el. Éretten gondolkodik, és keresi a miértekre a választ. Levetkőzi a kisgyermekkoros csillogást, és megkeresi a mélyebb tartalmakat! Ám ez egyedül nem megy. Ahogy egy 8 éves kislány fogalmazott: „Teknősként úszhatsz egyedül a tengerben, de a célt mutató iránytű az egyház kezében van!”

Hited megtartásához, az élet viharainak túléléséhez közösségre van szükséged. Olyan barátokra, akikkel azonosak az értékeitek, akikkel akkor is számíthatsz egymásra, ha már mindenki elfordult tőled. Olyan lelki társakra, akikkel bátran megoszthatod a legnagyobb félelmeidet és örömeidet

egyaránt. Olyan közösségre, ahol választ kaphatsz a kérdéseidre, és mindenképpen jól is érezheted magad. Olyan közösségi társakra van a leginkább szükséged, akik előtt bátran megnyílhatsz. Akik azért szeretnek és azért fogadnak el, aki vagy! Akik előtt önmagad lehetsz! Ugyanis nem tudom, hogy mennyire tudatosítottad, de fontos, hogy tisztában legyél vele: Isten egyszeri és megismételhetetlen ajándéka vagy! Ennek felfedezésére azonban a többi ember meglátásaira is szükséged van. Együtt formálódva, kéz a kézben járva csiszolódhatsz azzá a gyémánttá, akivé Isten megáldott, mert el sem tudod képzelni, hogy mennyi csoda, érték és tehetség rejtőzik benned, amit egy jól működő vallásos közösség felszínre tud hozni benned! Ezért azonban Neked is tenne kell!

Első lépésként nyitnod kell az emberek felé! Keresned kell a lehetőséget a találkozásra, a közösséghez való csatlakozásra! Ehhez nyújthat segítséget az egyházon belüli szolgálatvállalás, melynek során megismerkedhetsz a templomhoz tartozó emberekkel. Ilyen pl. minden közösségi alkalom, a filmklub, a ministrálás, a zoltáreklés, a kirándulás, a zarándoklat és a táborozás lehetősége. Középkorokból és egyetemistákból áll például az Antiochia közössége is. Itt abszolút a kortársaid és Nagykanizsa legviccesebb, lelegevőbb fiataljai közé tartozhatsz, csak kopogtatnod kell! A szíves beinvitálás ugyanis nem fog elmaradni!

Ha az ismerkedésig eljutottál, akkor már sikerült is egy óriási lépést megtenned a cél felé. Szívvel gratulálok! Ám az út itt még nem ért véget, hiszen csak most indultunk a nagy kalandra. Itt következik az a rész, ami-

kor mélyebben megismerheted önmagadat, közösségi társaidat és a hitedet is! Ehhez óriási segítség lehet a Szentírás — amit akár a mobilodra is letölthetsz, így a buszon ülve is Istennel töltheted az idődet. Én például a Károlyi-bibliát töltöttem le, de számos bibliafordítás közül válogathatsz még, hiszen mind Krisztusról szól, csupán egyes szavak megfogalmazásai térhetnek el a régies és a nyelvújított változat között.

Egy híres teológus, Karl Rahner szerint a Szentírásban pontosan annyit találsz, amennyit keresel benne! „...nagyt és istenit, ha nagyt és istenit keresünk; fontosat és történetit, ha fontosat és történetit keresünk; és egyáltalán semmit sem, ha semmit sem keresünk.” A Biblia nem egy sima könyv, amit egy ültővel végig tudsz olvasni. Mindig mást mond. A kérdés csak az, hogy kíváncsi vagy-e arra, hogy miben segítheti az életedet, és hogy miben formálhatja a személyiségedet?

A Biblia megértése egyáltalán nem egyszerű. Ehhez segítségedre lehetnek az online is elérhető szentíráskommentárok — mint például a szegedi bibliakommentár vagy a Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat szentírás-magyarázata — illetve híres tanítók elmékedése is, mint pl. Bőjte Csaba, Teréz anya, vagy Pál Feri és Hodász András (IFA) atya online tanításai. Utóbbiakon garantáltan sokat nevelhetsz, és elképesztő egyszerűséggel érthetsz meg felfoghatatlanul nehéz hitismereteket is.

Ha szeretnél kicsit elmélyülni a vasárnapi evangéliumok mondanivalójában, akkor segítséget nyújthat számodra a Lectio Divina is, melyet a Pécsi Egyházmegye honlapján érthetsz el hétről hétre. Itt nem csak a korai keresztény századok híres tanítóitól és a Római Tanítóhivaltól olvashatsz rövid, gondolatébresztő sorokat, de versek, gitáros énekek, tantörténetek, játékok, festmények és gondolkodásra serkentő kérdések segítségével is átélheted magát az evangéliumot, Krisztus adott vasárnapi szóra szóló örömhírét.

Mi segíthet tehát felnőtté válni az egyházban? Amint azt sejtetted, ez

nem egyik pillanatról a másikra történik. Ezért tenned kell! Ugyanakkor nem maradsz magadra. Csatlakozhatsz egy keresztény közösséghez; beszélgethatsz plébánosoddal vagy hitoktatóddal vállalhatsz szolgálatot, hallgathatsz keresztény énekeket — modern és komolyzenei műveket egyaránt. Felhasználhatod a számítástechnika nyújtotta lehetőségeket keresztény filmek, koncertek, e-mailben érkező tanítások keretében is. Ilyen ingyenes lehetőség a *Napi evangélium* és a *Mai ige* is, melyek kiadványait is bátran lapozgathatod.

Ne feledkezzünk meg az ifjúsági programokról sem. Ilyenek az ifjúsági táborok, országos és világszintű ifjúsági találkozók (IVT), vagy például a rendszeres budapesti Ez az a Nap! koncertek is. Mind-mind olyan páratlan élménnyel kecsegtet, amelyre csupán igent kell mondanod, és élvezned!

Ha úgy érzed, hogy a szentmiséken, szentségimádásokon, közösségi alkalmakon, hittanórákon túl is mélyítenéd és fejlesztenéd a hitedet, jó szívvel ajánlom neked a Szent András Evangelizációs Iskola egyhétvéges képzéseit is. Én két éve a Szent András-kurzuson vettem részt, de soha olyan tisztán nem éreztem a hitemet, mint ezután a hétvége után, és a szívem azóta is visszahúz hozzájuk.

Fontos, hogy acélozd a hitedet, mert könnyű letérni a jó útról. Erre Krisztus is figyelmeztetett bennünket: „Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az örök életre vezet.” (Mt 7,14) Sokan letérnek erről az útról mondva csínált kifogások, érvek vagy félrevezető, az igazságot megmásító tanítások vagy épp hiteltelen keresztények megismerése miatt. Te azonban a felnőtt, érett, szilárd hitet keresd! Az egyház emberekből áll, ezért óhatatlanok a benne lévő személyes konfliktusok. Ezek azonban a hitünk igazságán nem változtatnak, mert azt maga Krisztus garantálja. Azon az emberi gyarlóság nem csorbíthat — pláne nem tartósan.

Láss összefüggésekben, és ne ragadj le egy-egy nehézség láttán, hiszen: „Gyümölcséről ismerhető meg a jó fa. A jó fa, jó gyümölcsöt terem,

a rossz fa pedig rosszat.” (Mt 12,33) Római Katolikus Anyaszentegyházunk kétezer éve vezet minket a Krisztus felé vezető úton. A célbaéréshez és a fejlődéshez azonban rád is szüksége van! Feladatod van az egyházban, ismerd hát fel benne önmagadat!

Ahogy az 1. Korintusi levél 12,12-21 mondja: „Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból. Ha ezt mondaná a láb: »Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része«, vajon azért nem a test része-e? És ha ezt mondaná a fül: »Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a test része«, vajon azért nem a test része-e? Ha a test csupa szem, hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás, hol lenne a szaglás? Márpedig Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta. Ha pedig valamennyi egy tag volna, hol volna a test? Így bár sok tagja van, mégis egy a test.”

Gondold hát végig, Te mije tudsz lenni Krisztusnak a világban? A ki nyújtott keze, mely megöleli a szomorkodót; ételt ad az éhezőnek és megteszi a jót? Lába, mely jó útra vezet a körülötte élőket? Szeme, aki észreveszi az apró örömeiket és másokat is erre tanít? Szíve, mely szeretetet oszt? Füle, mely meghallja a szükségét és cselekvésre szólít? Nyelv, mely közösségbe hív másokat is? Melyik testrészként tudod őt segíteni azért, hogy minél többeket szerető közelségébe ölelhessen?

Mije vagy Krisztusnak? — és egyáltalán ki ő neked?

Csonka Laura

KÉPEK EGYHÁZKÖZSÉGÜNK ÉLETÉBŐL

A város miséje 2017. augusztus 20-án — fotó: Bálint Pál

Búcsúi agapé Palinban — fotó: Bálint Pál

Kerékpáros kirándulás — fotó: Bálint Pál

Kirándulás Pécsen — fotó: Bálint Pál

Mária-köszöntés — fotó: Bálint Pál

JÉZUS TANÚIVÁ VÁLNI

Elgondolkoztathat bennünket Antoine de Saint-Exupery véleménye:

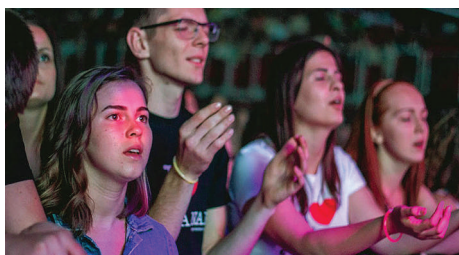
„Legjobban ma a néző szomorú szerepétől irtózom. A néző, aki mindent közömbösen tesz, vagy van. Soha ne legyünk nézők! Tanúk legyünk, akik közreműködnek, és felelősséget hordoznak. Együttműködő felelősségvállalás nélkül semmit nem ér az ember.”

Milyen tanúságtételre vagyunk küldve mi keresztények, és hogyan válhatunk hiteles tanúkká? A választ Jézustól tudjuk meg:

„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyon mindenki, aki hisz bennem. Amint az Írás mondja: élővíz folyói fakadnak majd belőle. Ezt a Lélekről mondta, amelyet a benne hívők meg fognak kapni.”

Találkoztunk már biztos olyan emberekkel, akik egyszerűen a jót teszik, akikből árad egy jó légkör, akik szeretetet, reménységet sugároznak. Emberek, akik inspirálnak, felpezsdítenek, akikből üde őszinteség és nyugalom árad. Emberek, akikről bátrabbakká válunk, könnyebbek, boldogabbak, erősebbek leszünk. Ilyen sugárzó emberekkel szeretne Jézus mindannyiunkat változtatni — biztat minket a lelki író.

Plébániánkon fiataljaink a *bérmálás szentségének* felvételére készültek, majd részesültek benne.

Mögöttük rendszeresen látogatott hittanórák, melyeken lépésről-lépésre haladtak hitünk megismerésében, találkozások Jézussal a szentmiséken.

S a közelmúltban több közösségi program is közelebb hozta őket Istenhez és egymáshoz is: a Homokkomáromba történő gyalogos zarándoklaton a szikrázó napsütés, a lábukat bökdöső búzatáblák próbára

tették ugyan kitartásukat, de ugyanakkor az úton történő beszélgetések, játékos feladatok által jobban megismerték egymást. A közös szentségimádás a csend fontosságára, Jézusra való odafigyelésre tanította őket. A kerékpáros zarándoklat Máriához, az egyház Anyjához hívta őket.

Ők döntöttek Jézus mellett, és az egyház közösségében mint Krisztus élő tanúi kívánnak élni, és ezt a lelkiületet szeretnék sugározni a világban is. Ahogy Szent Pál buzdít: „Lábatok saruja legyen a béke evangéliumának hirdetése.”

Hittanórákon sokszor beszélgettünk a minket körülvevő világ problémáiról, a sok ember számára válasz nélkül maradt kérdésekről vagy tévutakról.

A mi életünkre Jézus ad biztos megoldást, világosságot. Ugyanakkor arra hív, hogy legyünk mások számára is világosság, tanúskodjunk róla. Küld minket a sötétben tapogatózó emberek felé, ahogyan annak idején az apostolait is küldte.

Tudjuk, apostolait pünkösdkor erősítette meg erre a nagy feladatra. Elküldte a Szentlelket, aki megváltoztatta a félős, tanácstalan apostolokat, és ezután nagy örömmel, egész életüket odaszánva teljesítették Jézus parancsát: tanítottak, kereszteltek, bérmáltak...

Ugyanerre az erőre, bölcsességre, lelkesedésre van szükség ma is. L. Tanner könyvében olvashatjuk: „Képzeljünk el egy olyan koncertet, ahol mindenki összevissza énekel és játszik. Zűrzavar és kaosz. Az egész teremben fülsértő disszonancia. Az ilyen harsogó hangzavart senki sem bírja ki sokáig.

Mi is valószínűleg fülünket befogva a lehető leggyorsabb menekülést választanánk. Ha most ebbe a kaotikus helyzetbe megérkezik a karmester, megadja a hangot, és mindenki követi vezényletét, akkor rend és harmónia alakul ki. Kellemes hangzás tölti be a termet. Pünkösöd Isten kezdeményezése, hogy az embert közös hullámhosszra, mennyei hangzásvi-

lára hangolja. Pünkösöd értelme, hogy alárendeljük magunkat az üdvrendi karmester irányításának, át vesszük hangzásvilágát, a Szentlelket. Ezáltal összhang és harmónia keletkezik.”

Jézus arra hívja bérmálkozóinkat is, hogy kérjék a Szentlelket, hogy pünkösöd legyen bennük.

Szépen fogalmazza meg ezt Simon András grafikusművész: „Életed szeretetüzenet, melyet Szentlelkével ír az Isten. Bárcsak eljutna a címzetekhez! Ne maradj borítékba zárt le- vél!”

Fontos, hogy eljusson rajtunk keresztül Isten üzenete embertársainkhoz. Ehhez kapjuk meg a bérmálásban a Szentlélek ajándékát: erőt és küldetést.

Bérmáláskor a püspök kézrátétellel imádkozik a bérmálkozóért, s ők befogadják a Szentlélek erejét, hogy ő uralkodjon életükön, és vezesse őket a tanúságtételben.

A kézrátétel szertartása birtoklást is jelent, „Hozzám tartozol” — mondja Isten ezen a jelen keresztül.

A bérmáláskor a püspök a Szentlélek ajándékaiért (értelem, bölcsesség, tudomány, jó tanács, erősség, jámborság, istenfélelem) imádkozik.

S most forduljunk a bölcsesség lelkéhez bérmálkozóinkért:

Jöjj el, bölcsesség lelke,
tégy engem bölcsé,
győzd le együgyűségem.
Add, hogy ráérezzek
az Úr barátságának ízére,
és Isten igéje által
egyre gazdagabbá váljak.
Jöjj, Szentlélek,
és ajándékozz nekem BÖLCSESSÉGET!

Gyenes Edit

BÉRMÁLKOZNI FOGOK

Vigh Frodó Gergely vagyok, 15 éves, idei bérmálkozó.

A hitéletem már kiskoromban elkezdődött. Édesanyámmal és a húgommal minden este imádkoztunk. Első osztályos koromtól tanulok hittant, ekkor Gyenes Edit néni szárnyai alá kerültem. Ez volt a kezdet.

Amikor harmadik lettem, átkerültem Horváth Lóránt atyához, és ő motivált arra, hogy betartsam a 3. parancsolatot (Az úr napját szenteld meg!).

A második szentmisét követően megkértek, hogy álljak ministránsnak. Mivel nagyon mozgékony voltam, mai szemmel nézve — legalábbis szerintem — alig bírtam végigállni egy szertartást. Az évek alatt sokat változtam.

Váron István atya idején (5–6. osztályos lehettem) megkezdtem a lektorálást, az egyetemes könyörgéseket olvastam fel. A hívek biztattak, támogattak, ezért folytattam, egészen mostanáig és a jövőben is.

Most, hogy komolyan viszem dolgaimat, tapasztalataimmal alig várom, hogy megkapjam a Szentlélek ajándékát!

*„Fejemet megkentéd olajjal,
s a poharam szízültig töltötted.
Kegyelmed és jóságod vezet
életemnek minden napján.”*

(Dávid zsoltárából)
Fotó: Bálint Pál

EGY BÉRMASZÜLŐ VALLOMÁSAI „Vegyétek a Szentlelket”

A bérmászülő feladata sokrétű, felelősséggel teljes, ám rendkívül örömteli feladat is egyben. A felkérést ajándékként kapja, és a feladatokat a kegyelem teljességében kell, hogy végezze. Lelkileg építeni a szentséghez járulót, példát mutatva a hit világában és a mindennapi életben egyaránt. „Mert ahogyan halott a test lélek nélkül, úgy a hit is halott tettek nélkül” (Jak 2,26) Isten tehet bennünket alkalmassá a feladatra, amely ezt a szoros köteléket erősíti. A bérmászülő „Lelki gyermekének” útját kísérje kitüntető figyelemmel, cselekedeteivel, szavaival erősítse a hitben, lépésről-lépésre segítse őt egyre közelebb Jézus Krisztushoz, aki az egyedüli Messiás, az Isten Szentje. Mi újat tud adni a bérmálás szentség?

Megerősít bennünket abban, ami a keresztségben már elkezdődött. Míg a keresztségben a szüleink vállalták neveltetésünket a hitre, a bérmálásban már saját döntésünk következménye a krisztusi küldetés továbbvitele. A bérmálás egyesülés a Szentlélekkel, a keresztség nagykorúság

szentsége. E szentség vételéhez a szentmise keretében járulhatunk. Vállaljuk, hogy Krisztus áldozatával és szeretetével egyesülten akarunk élni. A bérmálásban ehhez kapunk erőt. A krizma megjelöl bennünket a lélek eltörölhetetlen jelével, melyet a következő szavak kísérek: „Megjelöllek téged a kereszt jelével és megerősítelek az üdvösség krizmájával, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.”

A keresztség beavatás szentségeit Jézus Krisztus alapította. A századok során változó beavatás a kezdeti időkben — keresztség, bérmálás, eukarisztia — együttesen kerültek kiszolgáltatásra. A nyugati egyházban ez a folyamat változott — a keleti egyházak ma is együttesen szolgáltatják ki ezt a három szentséget — míg a keresztség szentsége a Krisztushoz tartozást jelenti, Isten gyermekeként élni, mentesülni az áteredő bűn rabságából, addig a bérmálás egy önálló döntés meghozatala. A bérmálás, azaz *konfirmáció* egy megerősítés, elköteleződés az egyház mellett a hit védelmére, a hit megőrzésére való felelősség vállalása. A Szentlélek ajándékaiban való részesülés és a krisztusivá válás hatalma. Hatalom és felelősség. A három szentség együttesen egyetlen üdvözítő eseményt képez. Maga a szó *konfirmáció* arra utal, hogy ez a szentség növeli a keresztségben megkapott kegyelmet, azaz tökéletesíti kapcsolatunkat az egyházzal.

A bérmálás is, mint a hét szentség mindegyike, Isten műve. Gondunkat viseli, alakít, formál bennünket fia, Jézus Krisztus képmására. Szentlelke eláraszt bennünket, részesedünk abból a hét ajándékból, ami alakítja életünket, személyünket. Amikor megkapjuk Isten Lelkét, akkor engedjük, hogy ő cselekedjen bennünk, így válik Krisztus jelenvalóvá az életünkben.

Csizmadia Tibor

Szoliva Gábor atya szentmiséje.
Fotó: Bálint Pál

ÚRNAPI KÖRMENET

Fotó: Bálint Pál

A KEGYELMI ÉLET AKADÁLYAI

I.

Nekünk keresztényeknek ebben a földi létben egyik legfőbb célunk, hogy kegyelmi életet éljünk. Érezzük azonban, hogy ez bizony nem igazán sikerül. Mi lehet ennek az oka?

A kegyelmi élet valódi és egyetlen akadálya a bűn. Vianney Szent János írja: „Aki súlyos bűn állapotában él, az mindig szomorú. Hiába csinósítja magát, mégis unatkozik, semmi sem tetszik neki. Viszont aki békében él a Jó Istennel, az mindig megelégedett, mindig vidám.”

Tulajdonképpen mi is a bűn? A bűn lázadás Isten ellen, az isteni törvényt sértő cselekedet. Ám nem csak a cselekedet, a mulasztás is lehet bűn. Példa erre a beteg ember, akit nem hagyunk magára az utcán, ha rosszul van. Nem hagyhatjuk segítség nélkül, még akkor sem, ha azt gondoljuk, hogy ittas, mert nem a mi dolgunk eldönteni, meddig éljen, nekünk csak egy dolgunk van, minden tőlünk telhetőt megtenni, hogy biztonságba kerüljön. Loyolai Szent Ignác szavaival „ha most kellene meghalunk, mi történne velünk? Hogyan számolunk el oly sok munkáról, kegyelemről, és társról, kiket saját hibánkból hagyunk elveszni?”

A bűn ellenkezik Isten tervével, aki azt akarja, hogy Ő a mi atyánk legyen, és mi az ő gyermekei, egymásnak pedig testvérei. Amikor bűnt követünk el, nem felelünk meg Isten elvárásainak. Isten teremtette az embert, joga van ahhoz is, hogy számon kérje rajtunk irányelveinek, azaz parancsolatainak betartását.

Az isteni törvények olyan magatartási szabályok, amelyek örök érvényűek. Ellentétben a világi törvényekkel, amelyek állandóan változnak.

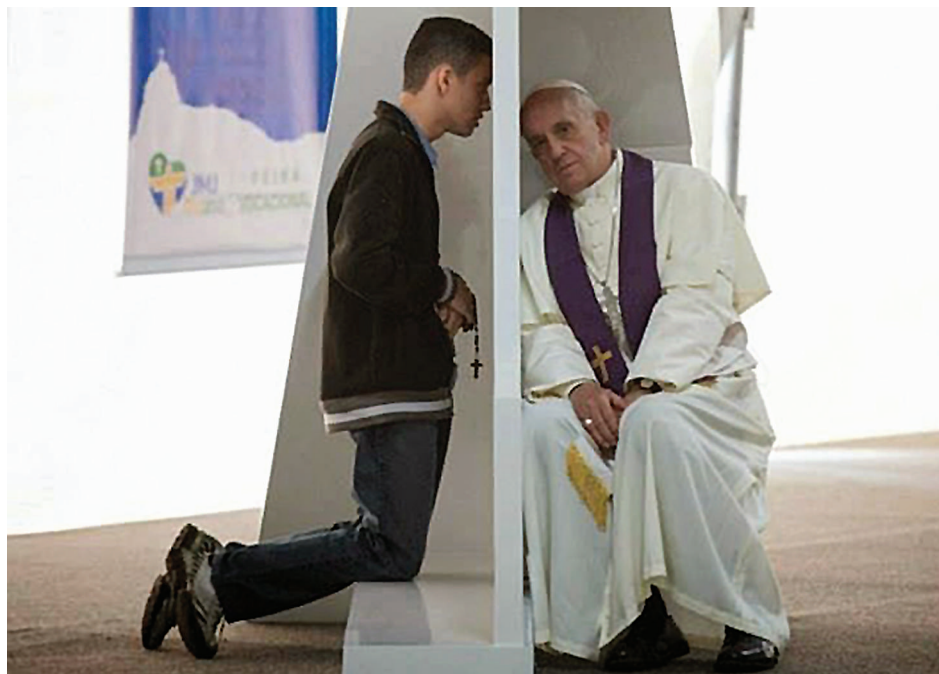
A magyar büntető törvénykönyv célja az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogainak, továbbá az ország függetlenségének, területi épségének, gazdaságának, valamint a nemzeti vagyonnak a védelme. A tízparancsolatban minden benne van, ami a büntető törvénykönyv 465 paragrafusában. Istennek

tíz szabály elég volt arra, hogy eligazítson bennünket, megmutassa melyik út vezet a kegyelmi élethez.

Természetesen tudatunknak azt is át kell fognia, hogy bűnt követünk el. Éppen erre valók a parancsolatok, ezek alapján tudjuk eldönteni, mi a rossz és mi a jó. A bűnösséghez jogi és vallási értelemben is kell a tudatosság vagy legalább a gondatlanság, azaz akarjam a bűnös cselekedetet, természetesen annak következményével együtt, vagy legalább beletördjek abba.

Szent Pál írja a rómaiakhoz írt levelében „akiket elhívott azokat meg is igazította, akiket megigazított, azokat meg is dicsőítette”.

Bennünket elhívott az úr, azaz megismertette velünk kegyelmét, és elindított bennünket az igaz úton. Ám ezen az úton sokszor elbukunk. Mindannyiunknak megvannak a gyengéi, rossz tulajdonságai, amik újból és újból bűnre visznek.

Sajnos bűneink nemcsak önmagunkra, hanem másokra is hatnak, rombolják a közösséget is. Hányszor halljuk, hogy „mások is lopnak”. Életünket át meg átszövi a korrupció. Ha erről hallunk, már csak legyintünk, ez a politika, a gazdaság szükségszerű velejárója. Így persze könnyedén átlépünk a kisebb bűnökön

is, hiszen mennyivel nagyobbak is büntetlenül maradnak. A rossz példa hat, relativizálja a bűn súlyát, ezzel másokat is bűnre csábít.

A fogyasztói társadalom kapzsisága tönkreteszi környezetünket is, alig van már tiszta vizünk, mérgezett a levegőnk, kizsákmányoljuk élőhelyünket, a Földet.

II.

A kegyelmi élet akadálya maga a bűnre vezető alkalom. Mi az, ami a bűnre vezető alkalmat megteremti? A test, a világ és a gonosz lélek.

A test állandó kísértésnek van kitéve. A kísértés ugyan önmagában nem bűn, de azért veszélyes, és azért nehéz ellene védekezni, mert arra csábít, amit magunk is szeretnénk, ami jólesik, ami kényelmes. Mondhatnám, az ördög leghatékonyabb eszköze.

A bűnös szenvedélyek mellett bűnre vezethet a kortárs csoport, a bennünket körülvevő világ, amely annyi-

ra erősen hat ránk, hogy közben alig vesszük észre Isten céljait. Gondoljunk kamasz gyerekeinkre! Amit a barátok szépnek látnak, az a szép, amit a haverok vagánynak tartanak, az a követendő példa. Ha valami nem tetszik haveroknak, azt én is kerülöm, kigúnyolom, megvetem, mert ellenkező esetben én leszek a gúny tárgya. A bí-

róságon elképedve tapasztaljuk a kollégákkal, hogy a haverok elkísérik a fiatalokú vádlottat a tárgyalásra, amit egyszerűen színjátéknak fognak fel. A delikvens lazán viselkedik, ponkodik, tiszteletlen bíróval, ügyész-

szel, majd elégedetten pislog körbe, és várja a cimborák elismerő röhögését. Fel sem fogja, hogy közben az életéről születik ott döntés.

Persze ne legyünk igazságtalanok, nem csak a fiatalokban, szinte mindenben erősíti a bűnre való hajlamot a közvélemény, az, hogy mennyit számít nekünk mások véleménye.

A mai kor megkerülhetetlen szereplője a számítógép, és főleg a közösségi oldalak. Emberek gyalázzák, csúfolják, sértegetik egymást nagy nyilvánosság előtt. Nem egy érzékeny lelkű embertársunkat kergették már öngyilkosságba, vagy a pszichiátriai osztályokra a barátok, barátnők, ismerősök bántó facebook bejegyzései.

Állandóan on-line kell lenni, hiszen bármelyik percben érkezhethet valami érdekes hír, amiről nem lehet lemaradni. Hogyan teljesíthetjük így Isten célját, hogy az ő gyermekei legyünk és egymás testvérei? A rengeteg információ, ami eláraszt bennünket, teljesen elvonja a figyelmünket a lényegről, kiüresíti az emberi kapcsolatokat, megakadályozza a közösségi létet, elfeledtetni velünk a szeretet parancsát.

A gonosz lélek ármánykodásairól pedig álljon itt Szent II. János Pál pápa breviáriumból egy részlet: „Nem szabad félni attól, hogy nevén nevezzük minden rossz elsődleges szerzőjét, a Gonoszt. Az általa alkalmazott taktika célja, hogy ne fedje fel önmagát, hogy a rossz, amit kezdettől fogva ő olt az emberbe, magából az

emberből az emberek, osztályok, nemzetek közötti rendszerekből táplálkozzék, hogy egyre inkább strukturális bűnné váljon, és ezáltal egyre nehezebbé váljon személyes bűnként való megragadása. Ezáltal az ember mintegy „felszabadítva” érezheti magát a bűn alól, miközben egyre inkább elmerül abban”.

III.

Rengeteg példát lehetne sorolni arról, milyen nehéz ellenállni a test csábításainak, a gonosz lélek ármánykodásainak vagy a világ káros hatásainak. Úgy tűnhet, nincs semmi, ami ennek gátat vethetne. Ez nyilván nem igaz. Isten szabad akaratot adott nekünk, tehát arra is megtanított bennünket, hogyan védekezhetünk a káros hatások ellen, és miként tegyük jóvá bűneinket.

Mindannyiunk számára nyitva áll a bűnbánat, a kiengesztelődés lehetősége. Isten megajándékozott bennünket a lelkiismerettel. A lelkiismeret vizsgálat tehát közelebb vihet bennünket a kegyelmi élethez. Remélhetőleg elvégezzük minden misén, és főként a gyónás előtt. A szentgyónás nagyon komoly segítőnk lehet a kegyelmi élet megtalálásában, de csak akkor, ha nem formális, hanem tényleg a kiengesztelődést szolgálja. Ha tényleg szívből és teljes bizalommal kérjük Isten bocsánatát. Biztos, hogy a bűneinket megbánva Isten irgalmában részesülünk, amit az egyház nevében a pap tolmácsol számunkra.

A másik orvosság az ima. „Az imádság a lélek lélegzetvétele” tanítja Bójte Csaba atya. Ő mondja a következőket is: „annál fontosabbat nem tudok elképzelni, minthogy az ember megszólítja teremtőjét, s a lelke mélyén megtapasztalja, hogy ő válaszol neki. Jézus megtanított minket imádkozni is, de hiszem, hogy Isten nem vár tőlünk nagy szavakat. Elég, ha kelő tisztelettel és őszintén megszólítjuk, elmondjuk neki, mi bánt bennünket, mit szeretnénk, és ő meg fog hallgatni. Úgy mint apánk, s anyánk.”

Az imához kapcsolódik a lelki vezetés is. Egyedül valószínűleg a Gonosz is könnyebben megbirkózik velünk, és persze önmagát könnyebben

becsapja, megtéveszti az ember. Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy ha eljárunk a templomba, nem követünk el halálos bűnöket, reggel este imádkozunk, ennyi elég is. Ha igazán kegyelmi életet szeretnénk élni, akkor hasznos, ha van valaki, akiben megbízunk, aki ismer bennünket, rámutat a tévedéseinkre, megmutatja a helyes irányt, és néha visszahúzza, ha nagyon elbizakodottakká válnánk. Ismét Bójte Csabát idézem: „Az élet nem két nap, hanem egy hosszú folyamat, és ezért az egyház a kezdettől fontosnak látta, hogy egymás kezét fogva, egymást segítve haladjunk a mennyország felé.”

Talán a legfontosabb eszköz a kegyelmi élet elérésében a keresztény közösség, a kapcsolat más keresztényekkel. Ferenc pápa az augusztus 25-i twitter-üzenetében épp erre hívta fel figyelmünket. „Az egyházhoz tartozó embernek lenni annyit jelent, mint hogy közösségi emberek vagyunk.” Ezt én először a Cursillo-mozgalomban éltem meg. Amikor megtapasztaltam, hogy milyen pozitívan tudnak rám hatni azok, akik ebben a mozgalomban részt vesznek, megéreztem a közös célt, a közösség összetartó erejét, akkor úgy éreztem, hogy megéreztem. Itthon vagyok, ezt kerestem. Nyitott ember vagyok, szükségem van társakra, a közösségre. Kell a közös értékrend, a közös érdeklődés, a gondolatvilág, és ami egy közösséget tényleg közösséggé tesz, a szeretet.

Végül egy nagy megtérő, a damaskuszi úton a kegyelmi élet irányába forduló és azt teljes egészében meg is élő ember szavaival biztatlak benneteket. Pál apostol a rómaiakhoz írt levelében a következőket írta:

„Azt a törvényt találom tehát magamban, hogy miközben a jót akarom tenni — csak a rosszat tudom cselekedni. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével. Én nyomorult ember. Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála az Istennek a mi urunk, Jézus Krisztus.”

A FELNŐTTÉ VÁLÁSRÓL

A felnőtté válás mindannyiunk életében nagy kihívás. Annak idején serdülő éveinkben mi is várva vártuk a 18. születésnapunkat, hogy átlépjük a bűvös küszöböt, és végre megkapjuk a „FELNŐTT” minősítést. Természetesen 18 évesen és egy napon mi sem lettünk felnőttebbek, mint két nappal azelőtt... Visszatekintve látzuk igazán, hogy milyen hosszú érési folyamat ez, mennyi próbálkozás, csalódás, hiba, rossz és jó döntés, siker és kudarc kellett hozzá, mennyi életlecke, amíg többé-kevésbé felnőtté váltunk!

Középiskolai ballagásunk napján, az utolsó osztályfőnöki órán osztályfőnökünk egy tanmesét mondott nekünk egy mangófáról, amelynek sok-sok gyümölcséből csak minden negyedik érik meg igazán, a többi fél-érett marad. Utolsó mondatként azal zárta a mesét: „Az évek fogják megmutatni, kiből lesz közületek a mangófa negyedik gyümölcse, és kik maradnak félig éretlenek”. Ma is emlékszem a csendre, ahogy mi, fiúk és lányok, hosszú percekig elgondolkodtunk a mesén...

Bizony, hiába vagyunk testileg felnőttek, van már munkánk, családjunk, felelősségünk, mégis néha vagy talán gyakran a bennünk élő kisgyerekek mintájára reagálunk a problémákra: duzzogunk, hisztizünk, dühöngünk. Az érési folyamat segít abban, hogy ezt tudatosítsuk, és ráneveljük magunkat arra, hogy a problémára adott megoldást vagy reakciót ne a kisgyermekkorai eszközkészletből válasszunk.

Felmerül a kérdés, mi számít gyerekesnek és mi érettnak? Mi jellemez egy érett felnőttet? Pontokba szedve, a teljesség igénye nélkül, következzen néhány szempont erre a kérdésre válaszként:

Tudja kezelni az indulatait

Egy kisgyereknél természetes, ha dühét, csalódását úgy vezeti le, hogy falhoz vágja a játékát, megrugdossa a kistestvérét, hisztirohamban a földhöz vágja magát. Mindannyiunknak

vannak erről emlékei a saját gyerekkorából, ugye? Ha a szüleink megfelelően reagáltak erre annak idején, akkor megtanultuk, hogy féken kell tartanunk indulatainkat. Tudunk gondolkodni, mielőtt reagálunk, és fel tudjuk mérni, hogy amit teszünk, milyen hatással lesz *másokra*, és milyen következménye lesz *ránk* nézve.

Vállalja a saját életéért a felelősséget

Sok negatív dolog érhet minket, amikor nincs befolyásunk, de ha csak panaszkodunk, és a külső körülményeket okoljuk, akkor bennragadhatunk az *áldozat* szerepében, ahonnan nem tudunk továbblépni. Sokszor előfordul, hogy másokat okolunk amiatt, ha elégedetlenek vagyunk az életünkkel, és ezért nem tudunk továbblépni. Ha új lapot szeretnénk kezdeni az életünkben, akkor szembe kell néznünk a történetekkel, és fel kell dolgoznunk a történéseket, csak így tudjuk felépíteni, ami leomlott. Fontos, hogy le tudjuk vonni a következtetéseket, és meg tudjuk találni a félresikerült dolgok okát. Ha a szőnyeg alá söpörjük a negatív élményeket, vagy naiv módon „Delete” gombbal próbáljuk kitörölni a felmerülő problémákat, az annyit jelent, hogy nem vállaltuk fel a felelősséget az életünkért.

Elfogadja, hogy nem körülötte forog a világ

Ugye, ismerős a kisgyerek, aki mindent megtesz, hogy csak vele foglalkozzanak, és ha nem így van, dühkitöréssel reagál? Az énközpontú ember is ilyen: manipulál másokat, hogy róla szóljon minden, mindenki csak RÁ figyeljen.

Egészséges ego persze szükséges, de egy felnőtt tud háttérbe vonulni, le tudja nyesegetni a saját túlkapásait. Iránytűnk nem az EGO kell legyen, hanem a SZÍV, és az erőnk nem abból áll, hogy elveszünk másoktól, hanem abból, hogy adni tudunk másoknak.

Nem hazudik sem magának, sem másnak

Gyerekként sokszor élünk a saját fantáziavilágunkban, szinte el is hisszük, hogy az a valóság. Felnőttként már nem hihetjük el a saját képzelgéseinket, le kell küzdenünk a félelmet, hogy szembenézhesünk az igazsággal — csak így fejlődhetünk.

Saját maga oldja meg a problémáit

Nem hárítjuk a megoldást másra, mint egy kisgyerek; fel tudjuk mérni, mik a nehézségek, milyen eszköze-

ink, segítségeink vannak a megoldásra, és kivitelezük azt.

Mer elköteleződni egy szerelmi kapcsolatban

Nem könnyű önmagunkat adni, megmutatni a gyengeségeinket egy másik embernek. És szintén nem könnyű felvállalni a csalódás kockázatát; azt, hogy megnyíltam egy embernek, de ő lehet, hogy mindezek ellenére csalódást fog okozni. Sebezhetőnek és őszintének lenni csak egy bátor ember tud. És ezt a mértékű bátorságot összeszedni magunkban, főleg ha már többször is csalódtunk, egyre nehezebb feladatnak tűnik.

Sajnos csalódás ellen nincs oltás, és előfordulhat, hogy felelősséggel és őszintén szeretjük a párunkat, de mégis összetörik a szívünket. Ám keresztény emberként tudjuk, hogy a Jóisten nem véletlenül ad nekünk terheket. Természetesen egy összetört szívű ember nagyon nehezen tud-

ja meglátni a fájdmában is a fejlődési lehetőséget, de sokszor előfordult már a praxisomban, hogy a gyászidőszak elmúltával a páciensek arról számoltak be, hogy mennyivel erősebbnek érzik magukat, vagy mennyi tanultak saját magukról. Én hívő emberként szeretek úgy gondolni a terheimre, hogy a Jóisten mindig annyit ad, amennyit még éppen el tudok bírni.

Tud hálás lenni azért, amije van

Az az ember, aki telhetetlen, mint egy gyerek, az képtelen hálát érezni. Köszönetet kell mondanunk Istennek mindenért, amink van, a jóért és rosszért egyaránt; hálásak kell lennünk az életleckékért, amelyek segítenek abban, hogy „megérjünk”, és felnőtt-önmagunkká váljunk. Mindannyian kaptunk ajándékokat, „talentumokat” a Jóistentől, amit kamatoztatnunk kell, használnunk kell, nem áshatjuk el, mint a rossz szolga Jézus példabeszédében (Mt. 25.)

Mert aki sokat kapott, attól sokat is kérnek számon!

Könnyebb-e a felnőtté válás egy keresztény fiatalnak? Szerintem igen! A serdülőkor a lázadás, ellenállás időszaka, a változás kora, és az a fiatal, akinek van hite, gyakorolja a vallását, annak erősebb az akaratereje, az önkontrollja, mint azoknak, akik semmiben sem hisznek. A valahová tartozás élménye biztonságot nyújt, és Isten elfogadó szeretetének megtapasztalása ebben az útkereső, ellentmondásokkal teli időszakunkban létfontosságú lehet.

Az emberi kapcsolataink és a vallásunk lényege is ugyanaz: hogyan tudunk szeretni, és adni egymásnak, önmagunkon és a saját önzőségünkön túllépve egymáson segíteni?

Kedves bérnialkalmazók, ehhez a néhez, de szép és nemes feladathoz kívánok sok erőt, kitartást, és kívánom, hogy Isten segítségével ti legyetek a mangófa negyedik gyümölcse!

Dr. Tódor Enikő

ÖKUMENIKUS SÉTA

Fotó: Göndics Jánosné

A SZENTLÉLEKRŐL

„Jöjj, Szentlélek Úristen...” énekeljük a misén. Ismerjük a Szentháromság fogalmát: a Szentháromság egy Isten, a hit misztériuma. Atya — Fiú — Szentlélek. Mi nem három Istent vallunk, hanem egy Istent három személyben: „az egylényegű Szentháromságot”. Az isteni személyek nem osztják meg az egyetlen istenséget, hanem mindegyik teljességében Isten.

Az isteni személyek egymással vonatkozásban, kapcsolatban vannak. Az egész isteni üdvrend, a teremtett világ a három isteni személy közös műve.

Már az Ószövetségben is megtalálható az „Isten lelke” kifejezés héberül: „ruach” — nőnemű szó, görögül: pneuma), amely Isten hatóerejét jelöli. „Isten lelke lebegett a vizek felett” (Ter 1,2), illetve: „Belétek oltom lelkemet és életre keltelek” (Ez 37,14).

Az Újszövetségben pedig Jézus a Szentlelket Vigasztalónak (Paraklétosz) nevezi, akit az Atya küld (Jn 14, 26), de aki különbözik az Atyától és a Fiútól. Az újszövetségi könyvekben más elnevezésekkel is találkozhatunk: Krisztus Lelke, az Úr Lelke, Isten Lelke. A „Szentlélek” a Szentháromság harmadik személyének tulajdonneve. Az egyházzal együtt mi is valljuk: „Hiszek a Szentlélekben...” Megvalljuk a Szentháromság harmadik személyét, aki az Atyától és a Fiútól származik, „akit éppúgy imádunk és dicsőítünk, mint az Atyát és a Fiút”.

Ahogy a *Katolikus Egyház Katekizmusának Kompendiuma* a 137. pontjában megfogalmazza: „A Lélek láthatatlan, de mi a tevékenysége által megismerjük, amikor kinyilatkoztatja nekünk a Igét és tevékenykedik az egyházban”.

Milyen szimbólumok jelenítik meg a Szentlelket? A galamb, amely leereszkedett Krisztusra a keresztségben, és rajta, felette maradt. Az Apostolok Cselekedeteiben pedig a Szentlélek eljövetelét a tüzes lángnyelvek fellobbanása és azoknak az apostolokra történő leereszkedése jelezték. (ApCsel 2.) További szimbólumok még: a szentelt olajjal való

megkenés (a bérálás szentségi jele), illetve a kézrátétel, amely közvetíti a Lelket. A Szentlelket nemcsak szimbólumok jelenítik meg, hanem a „Szentlélek szólt a próféták szavával”. (A próféták itt mindazokat jelentik, akik a Szentlélek sugalmazására Isten nevében beszéltek.) A Lélek betöltötte Keresztelő Szent Jánost, az utolsó ószövetségi prófétát is működése során.

Barsi Balázs atya egyik írásában három fontos Szentlélek — kiáradást különböztetett meg.

Az első a sorban a teremtés. „Megalkotta az Úristen az embert a föld anyagából és orrába lehelte az élet leheletét, és az ember élőlényé lett.” (Ter 2,7) Eszerint az Isten megteremtett az emberben valamit, ami megkülönbözteti minden más élőlénytől: a szellemi lelket, a személy központját. Ezzel az ember olyan képesség birtokába jutott, amelynek révén képes Istenre gondolni és értelmesen cselekedni.

A második Lélek-kiáradás a megtestesülés (Jézus Krisztus), amelyről a Hiszekegyben külön vallunk: „...aki fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától...”. Barsi atya szerint a harmadik lélelkiáradás az egyház pünkösdjé. Ez az említett kiáradás most is tart az egyházban egészen a világ végezetéig. A pap szavára nap

mint nap leszáll a kenyérre és a borra, hogy erejéből az Krisztus teste és vére legyen.

Hitünk szerint a Szentlelket az egyházban ismerhetjük meg több forrásból: az Írásokból, amelyeket a Szentlélek sugallt, a Szent Hagymányokból, a szentségi liturgiában, az imádságban, amelyben a Szentlélek közbenjár értünk. Az ilyen források közül említjük még a karizmákat és szolgálatokat, amelyek az egyházat felépítik. Csak röviden utalunk rá, hogy a katolikus karizmatikus mozgalmak életében központi szerepe van a lélekáradásnak.

A katolikus tanítás rendszerező módon felsorolja a Szentlélek hét ajándékát és tizenkettő gyümölcsét. Lássuk tehát! A Szentlélek ajándékai: bölcsesség, értelem, tanács, erősség, tudomány, jámborság, istenfélelem. A Szentlélek gyümölcsei pedig: szeretet, öröm, béke, türelem, hosszantűrés, jóság, jóakarát, szelídség, hűség, szerénység, önmegtartóztatás, tisztaság.

Ennyi „száraz” teológiai ismertetés után jómagam az alábbiakkal foglalom össze ezt a nehezen kimeríthető témát: „Isten a szeretet” (1Jn 4,8. 16), illetve: „...a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete” (Róm 5,5)

Solymár Mátyás

Szentmise Szűz Mária Szent Neve napján

TÖBB MINT EGY LELKIGYAKORLAT..

Különös vendég járt templomunkban július 18-án. Tamás atya ugyanis egy nemzetközileg ismert, afrikai származású papot hívott meg a lelki nap levezetésére, a Keresztelő Szent Jánosról nevezett Bashobora atyát.

A szent életű papot a világ szinte minden táján ismerik gyógyító, szabadító karizmáiról, melyeket nagy alázattal használ. Bashobora atya a Katolikus Karizmatikus Megújulás egyházmegyei koordinátora Ugandában.

Teológiai doktorátusát Rómában szerezte, egyetemi diplomáját pszichológiából szintén ott. Az USA-ban gyakran több tízezres tömeg előtt végzi szolgálatát. Egész élete a gyógyítás és az árvák segítése körül forog.

Bashobora atya már korán elveszítette szüleit, ezért rokonai nevelték fel. Fiatal korában nagynénje féltékenységből mérgezett levest szolgáltat fel neki, ám amikor a fiú keresztet vetett az eledelre, a tányér széthasadt. Pappá szentelésének napján a nagynénje a megbocsátását kérte, s ő Jézus nevében megbocsátott neki. Papi pályája kezdetén belépett az Ugandai Szent Kereszt Kongregációba, és Indiába ment noviciátusba. Létrehozta a Krisztus Barátai Alapítványt, mely otthont, iskolát és egészségügyi ellátást nyújt több mint hatezer Ugandában élő árva gyermeknek.

Az atya hétfőn éjjel érkezett meg a Szent József Plébániára, ahol mindjárt a vendéglakásba kísértük, hogy másnap kipihenten kezdhesse szent szolgálatát. Nagy élmény volt megtapasztalni testközelből egy afrikai lelkipásztor derűjét, optimizmusát, hitét, testi-lelki felrázó képességét, beszámolóit a Szentlélek ereje által végbevitt csodás gyógyulásokról.

A lelki program már reggel elkezdődött a rózsafüzér-imádsággal. Ezután dicsőítés következett, majd az atya első tanítása, melyet angol nyelven mondott. A beszédét felváltva fordították a tolmácsok, melyért hála köszönet jár nekik. A nagy ká-

nikula és a keddi munkanap ellenére a templom szinte reggeltől estig tele volt. Figyelemmel hallgattuk az atya leckéit, lelki útmutatásait, melyeket gyakorta énekkel, humorral, táncsal vagy tapsal színesített, bevonva az embereket is. Hasonló élményre a Szent József-templomban ugyanis még nem tehattunk szert. Öröm volt látni, hogy sok fiatal, köztük a ministránsok is eljöttek, hogy találkozhassanak a világhírű, ám nagyon

lélek kegyelmi ajándékait, különösen a gyógyítás karizmáját. A nyugati, kényelmes világban az ember hajlamos megfélemezni Istenről. Idegesek vagyunk és sietünk. Zajosak vagyunk és figyelmetlenek.

Amíg mi az óráinkat nézzük, nehogy lemaradjunk valamiről, addig az atya húszperces késéssel, mosolyogva besétált a szerda reggeli szentmisére, ahol még indulása előtt koncelebrált, és javaslatot tett, hogy tartsuk

egyszerű atyával, akinek egészen különös lelkisége, mentalitása van.

A 17 órakor kezdődő szentmisére a templom csordultig megtelt. A misét szentségimádás követte, ahol a 71 éves pap fáradtságot nem ismervé végigvitte az Oltáriszentséget a padok között, helyenként megállva és befordulva a hívók felé. Egyedülálló módon és közelről érzékelhettük Jézus Krisztus jelenlétét az Eucharishtiában. Ezután eléje járulva, az atya egyesével imádkozott mindenki felett, miközben a dicsőítő csoport karizmatikus énekeket énekelt.

„Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek” — mondja Jézus (Mk 2,17). Ez az atya valóban hordozza a Szent-

délben, mert szerinte a fiatalok is el tudnának úgy jönni, hiszen ebédszünetük van. Itt ugyanis az atya már csak egy kisebb létszámú közösséggel, a Szent József templom szorgos hívó magjával találkozott. Ám ugyanakkor az is látszik ebből, hogy ilyen derűlátást mi nehezen tudnánk magunknak csíholni.

Nagy szükségünk van tehát a változásra, gyógyulásra szellemünkben, hitünkben. Hogy ez könnyebben menjen, Csorba Tamás plébános úr jövő nyárra ismét meghívta vendégünket, aki ezt elfogadta, így hamarosan ismét köszönhetjük Nagykanizsán John Baptist Bashobora atyát.

Domján József kántor
Fotó: Domján József

SZENT LÁSZLÓ-EMLÉKÉV

A 2017-es évet, a 2016-os Márton Áron- és Szent Márton-émlékév sikerén felbuzdulva Szent László-émlékévként nyilvánították a „lovagkirály” trónra lépésének 940., szentté avatásának 825. évfordulója alkalmából. Az Ars Sacra idei rendezvény-sorozatában országosan sokhelyütt emlékeznek rá.

László, a keresztény egység jegyében összekapcsolta a közép-európai nemzeteket. Az életművében a nemzet fogalma is fontos volt, hiszen a Magyar Királyság az ő uralkodása alatt tudta megerősíteni pozícióját és szerepét a térségben. Lengyelországban született, Erdély védőszentje, a zágrábi püspökség alapítója és Nyítrán halt meg. E népek közösen tisztelt királya és az itt élő nemzetek összetartásának, együttműködésének szimbóluma. Az emlékév alkalmat adhat, hogy a térség államai a történelmi hagyományokra alapozva hatékony együttműködést alakítsanak ki. Valóban az isteni gondviselés különös intézkedése, hogy őt adta a magyar nemzetnek az első szent király halálát követő négy évtizedes vizály után. Kiváló uralkodói képességével, vitézségével és éltszentségével kivette a magyarságot a belső veszedelmek özönéből, és megmentette a külső ellenségek halált és pusztulást hozó támadásaitól.

„Amikor a magyarok meghallották, hogy Géza király meghalt, egész sokaságuk öccséhez, Lászlóhoz gyűlt, és egy értelemmel, közös szóval és egyetértő akarattal őt választották az ország kormányzására, vagyis helyesebben buzgó és állhatatos kéréssel rákényszerítették. Mindnyájan tudták ugyanis, hogy föl van ruházva a tökéletes virtusokkal, hite szerint katolikus, kiváltképpen kegyes, bőkezű adakozó, szeretettel teljes. Úgy ragyogott föl, mint köd közepette a hajnali csillag, mely elúzi a homályt; és miképpen a telihold világol a maga napjaiban, vagy amiképpen a nap ragyog: fény lett népének közepette.” — írja a gesta. Születésének éve 1046-ra tehető. Atyja I. (Bajnok) Béla ma-

gyar király (1060—1063) volt, anyja Richéza, II. Miciszláv lengyel király leánya, nőágon II. Ottó császár dédunokája. László egész életét sok küzdelem és megpróbáltatás jellemzi. Még jóformán fel sem serdült, máris viszontagságos időket kellett átélnie: a testvérharcot András király és apja, Béla herceg, majd az évekig húzódó vizályt Salamon király és Géza bátyja között. 1077-ben Lászlónak, jóllehet Salamon még életben volt, át kellett

vennie az ország kormányzását. Lelkületére jellemző, hogy nem koronázta meg magát, mert csak békességet kívánt — mint a krónikás írja — hogy „visszaadhassa Salamonnak az országot, és magának a hercegséget tartsa meg”. Erre azonban nem került sor, mert az egész ország népe egy emberként állt mögötte.

László idejében különösen a Délkeleti-Kárpátokon túl lakó kunok jelentettek állandó veszélyt a magyar népre. Először 1085-ben indítottak támadást Salamon biztatására, aki nem tudott belenyugodni országa elvesztésébe. Hatalmas sereggel tört be, de László rájuk rontott, s a kunok elmenekültek. Sokkal nagyobb veszélyt jelentett az 1091. évi betörés, amikor az ellenség végigpusztította az ország keleti részét, rengeteg rabot és zsákmányt hurcolt magával. László az egész sereget megsemmi-

sította vagy fogságba ejtette. Ekkor történt, hogy a csata hevében egyszer csak fölkiáltott: „Atyámfia! Ne öljük meg ezeket az embereket, hanem csak ejtsük foglyul őket; hadd éljenek, ha megtérnek!” A betörések tapasztalatai arra bírták Lászlót, hogy a végeket megerősítse. Az elnéptelenedett területekre új telepéseket hozott, kiépítette e keleti részeken a közigazgatási szervezetet, ily módon politikai egységgé formálva a későbbi Magyarországot. Ezt a munkát az északnyugati részeken is ő kezdte meg, de Kálmán király fejezte be. Ők ketten építették ki a 72 vármegyéből álló vármegyei rendszert.

E munkákkal párhuzamosan haladt az egyházi élet megújítása, intézményeinek újjászervezése, továbbfejlesztése. A meglévő székesegyházakat, káptalanokat és kolostorokat nagy birtokokkal gazdagította, a megkezdett templomépítéseket befejezte, új templomok és kolostorok egész sorát alapította. A Tolna megyei Báltán és a nyitrai Koloson bencés kolostorokat létesített. Somogyváron francia bencéseknek építtetett monostort. Ugyanilyen bőkezűséggel gondoskodott a püspökségekről is. A váci székesegyházat befejezte, újat építtet Váradon. A kalocsai érseki egyházmegyét átszervezte, Bácsra helyezte át a székhelyét, ahol 1091-ben új püspökséget alapított Szent István tiszteletére.

Igen fontos szerepet töltött be uralkodásában az igazságszolgáltatás újjalakítása. Az évtizedes testvérharcban és az egyéb belső küzdelmekben erősen megrendült a törvények kötelező ereje. Különösen elhatalmasodott a tolvajlás, és meglazultak az erkölcsi életet szabályozó törvények. Uralkodása második évében, 1078-ban Pannonhalmán a papság és előkelők jelenlétében szigorú törvényeket hoztak a megrendült vagyonszolgálat megerősítésére. Nem kímélték az előkelő és gazdag embereket sem. Aki egy tyúk értékénél többet lopott vagy elorzott, fölakasztották. Az emberölést sem torolták meg

ilyen szigorúan. Az 1085 táján hozott újabb törvénykönyvből az tűnik ki, hogy a szigorú rendszabályok hatásosak voltak, s egyiket-másikat enyhíteni lehetett.

Az egyháziak életviszonyainak szabályozásában is változtatott. Az 1092-ben Szabolcsba összehívott zsinaton intézkedtek a papok házassága ügyében, tiltották az egyházi javak elidegenítését, s rendezték az ünnepek és böjtök megtartását. Büntetéssel sújtja a pogány szokásoknak hódolókat, és szabályokat léptet életbe az erkölcsi élet védelmére, mind a házasságon belül, mind azon kívül. „Szinte állandóan a tenyerén, kardja élén hordja az életét: minden pillanatban kész odadobni azt egyháznak, hazának, egyeseknek — mindennek és mindenkinek, akikben, amiben azt a két szentséget látja testet ölteni, amelyért élt: a magyar ügyet és az Isten ügyét” — írja róla Sík Sándor.

Egész élete, eljárásai, intézkedései a szentség jegyét viselik magukon. A krónikás úgy jellemzi, „mindenkor

rugalmas volt és szelíd. Vigasztalta a bajtól sújtottakat, fölemelte az elnyomottakat, az árvák kegyes atyja volt. Az ország minden lakosa csak kegyes király néven emlegette. Egyik legszebb jellemvonása a megbocsátás volt. Salamont nem büntette meg a kor szokása szerint, csak fogságra vetette egy időre, és folyvást imádkozott Salamonért, hogy térjen meg Isten törvényéhez. Az ének László külsejét sem győzi dicsérni:

*„Te arcul tellyes, szép piros valál,
Tekéntettedben embereknél kedvesb,
Beszédedben ékes, karodban erős,
Lám, mendent te ejtesz, ki teveled küzdik.
Tagodban ékes, természetben díszes,
Válladtul fogva mendeneknél magasb;
Csak szépséges császárságra méltó,
Hogy szent korona téged méltán illet.”*

Szent László királyunk 1095. július 29-én költözött az örökkévalóságba. A kereszténység ezentúl már nemzeti létté, a keresztény király a nemzet hőségé lett.

Kultusza halála után hamarosan kifejlődött. Tulajdonképpen maga a

nép avatta szentté, mielőtt az egyház hivatalosan megtette volna. Seregestől keresték föl sírját nemcsak a gyógyulást, vigasztalást óhajtók, hanem a vitában álló peres felek is. A csodás gyógyulások híre gyorsan terjedt. A szent király ereklyéibe vetett bizalom egyre növekedett. A nagyváradi székesegyház előtt állították föl híres lovas szobrát, a Kolozsvári-testvérek alkotását, amely az ének szerint: „fénylik, mint a nap, ragyog, mint az arany: Nem elégszik senki tereád nézni.” Az itt őrzöttnek testvére a győri székesegyház hermája, amely fenséget, erőt, s egyúttal nyájasságot is sugároz. A mindig győzelmes „Bátor László” lett a katonák védőszentje, nevének oltalma alatt vonultak a csatába, s ez volt a csatakiáltásuk: „Szent László, segíts!”

A magyar eszmény Lászlóban lett kereszténnyé és szentté. A kereszténység ezentúl már nemzeti létté, a keresztény király a nemzet hőségé lett.

Mónai Zsuzsanna

SZOLGÁLATOK DICSÉRETE

Az egyházközségek több száz lelkes közössége (amelynek tagjai különböző időpontokban és különböző rendszerességgel jelennek meg a templomban) egységben él a krisztushitben, emellett szeretetközösségként és szolgálati közösségként is működik ugyanúgy az Alsótemplomban, mint a palini filiában. A szentmise liturgiájában, a különböző egyházi ünnepek, események, valamint a plébániai folyamatok gördülékeny vitelében pótolhatatlan szerepet töltenek be. Mindnyájukról a köszönet és a dicséret nyelvéen szólhatunk.

Szinte felsorolhatatlan azon területek száma, ahol a hívek önként, örömmel tevékenykednek. A liturgia előkészítésében, a lektorok, perselyezők munkájában, az úrnapi baldachinvivőkön át a karácsonyfa állításáig. Mintául szolgál az az asszony-csapat, amely heti rendszerességgel ápolja, díszíti háromszáz éves szép, szeretett templomunkat. A zsoltár-énekese és az egyre bővülő felnőtt

énekkarunk folyamatos készüléssel, szereplésükkel emelik a szentmisei élményt. A dicséretet folytatni lehet egyházközségi lapunk, az Alsóvárosi Harangszó írásában, szerkesztésében részt vevő hívői csapatot illetően. Kö-

szönet a templomi és más ünnepek, események lebonyolításában rendszeresen részt vevőknek, legyenek azok templombúcsú, úrnapi körmenet, karácsonyi ünnepkör eseményei.

(Folytatás a 16. oldalon.)

SZOLGÁLATOK DICSÉRETE

(Folytatás a 15. oldalról.)

Az esetleges agapék szervezői, lebonyolítói, sütőasszonyok, a főző férfiakra is hálával gondolunk. Örülünk a kirándulások szervezőinek, közreműködőinek, történjenek azok busszal vagy kerékpárral. Szólni kell a plébániahivatal munkáját rendszeresen segítő aktivistákról, műszaki közreműködőkről, a honlap életjéről, valamint az eseményeket megörökítő állandó és alkalmi fotósainkról.

Egyik korábbi atyánk a Kaposvári Püspökség *Spiritusz* című lapjában arról írt, hogy az Alsótemplomba ér-

kezve, bármely szükséges feladat vitelére, megemlétkor rögtön előállt egy arra korábban alakult közösség, és máris végezte a dolgát. Örültem, csodálkoztam, szinte szédültem, mint Marcsa a ringlispin — írja.

Plébánosunk, Tamás atya, valamint az egész egyházközségünk nagyra értékeli e szolgálatokat, benne sok fiatal, ifjú és az érettebb korosztályba tartozó nők, férfiak aktivitását. Ezzel az önkéntes, összetartozást jelentő munkájukkal a Mindenhatót, egyházközségünket, templomunkat szolgálják!

M. Zs. — fotó: Bálint Pál

Az Alsótemplom híveiből Tamás atya vezetésével egy közel harminc fős csoport részt vett a Balatonkeresztúron megtartott regionális Szeretláng Találkozón, amelynek jelmondata: „Tüzet tűzzel oltunk: a gyűlölet tüzeit a szeretet tüzeivel”. Az ottani hívek komoly szeretetvendégséggel látták vendégül az odalátogatókat.

(Fotó: Bálint Pál)

MISEREND

Hétfő: 18 óra (nyáron 19 óra)

Kedd: 7.30 óra, 18 óra (Palin)

Szerda: 7.30 óra

Csütörtök: nincs szentmise

Péntek: 18 óra (nyáron 19 óra)

Szombat: 18 óra (nyáron 19 óra)

Vásárnap: 8 óra (Palin), 10 óra, 18 óra (nyáron 19 óra)

A nyári időszámítást május 1-jétől augusztus 31-éig számítjuk.

A SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA ELÉRHETŐSÉGEI

Cím: Nagykanizsa, Ady E. u. 15.

Telefon: 93 787-965, 93 783-671

E-mail: irodaszentjosef@gmail.com

Nyitva tartás október 1-jétől:

hétfőn 9—11, 14—17;

kedden, szerdán és csütörtökön 9—11;

pénteken 14—17 óráig.

SZENTSÉGBEN, SZENTELMÉNYBEN RÉSZESÜLTEK

KERESZTELÉS

Április: Parti Lilla, Koma Alexander Balázs, Gancz Mirkó

Május: Takács Mátyás Noel, Biba Zara, Goór Szofi

Június: Horváth Konor, Horváth Dávid, Graf Rebeka, Lancsák Ádám

Július: Németh Máté

Augusztus: Merczigány Marcell, Ferecskó Rebeka

ESKÜVŐ

Április: Filák László—Kisvári Gabriella

Május: Takács István—Gulyás Ildikó, Erdélyi Géza—Bíró Barbara, Pusztai Bálint—Lakatos Renáta

Július: Tóth Péter—Lóczi Anett, Balázs Máté Bálint—Bogács Hajnalika, Steyer István—Bordás Mónika

Augusztus: Németh Balázs—Aczél Éva Katalin

TEMETÉS

Április: Szávai Miklós György

Május: Ács Amália, Bognár Anna, Bertalan Péter, Dolezsár Ferenc

Június: Inokai Julianna, Légrádi Mária

Július: Szerdahelyi Julianna, Wein-hoffer László

Augusztus: Munkácsi Gyula

Alsóvárosi
HARANGSZÓ

Kiadja:

Szent József Plébánia, Nagykanizsa

Felelős kiadó:

Csorba Tamás plébános

Szerkesztő:

Mónai Zsuzsanna

Szerkesztőbizottság:

Csizmadia Tibor, Csonka Laura, Domján József, Gyenes Edit, dr. Kőkényes Júlia, dr. Solymár Mátyás, dr. Tódor Enikő

Tipográfus:

Lengyák András

Kizárólag belső használatra!

www.szentjosefplebania.hu

www.facebook.com/.....hu